

ningen er, hvad han skal bestille. Jeg kunde godt være gaaet ind paa Mindretalsforslaget, men jeg vil der ogsaa sige, at hvis jeg har forstaaet den ærede Ordførers Udtalelser rigtig, indeholdt de en Antydning af, at det dog var muligt, at man kunde komme til at forhandle paa en anden Basis end den, der hidtil har foreligget. For disse to Stridspunkters Vedkommende, som altsaa ere de værste Modsætninger, Konsulenten og de 35,000 Kr., skal jeg i øvrigt blot udtale, at jeg for mit Vedkommende er villig til at forhandle, og jeg vil tillige udtale det Ønske og det Haab, at Folketinget ikke maa have sagt sit sidste Ord ved at vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger, men at der virkelig maa være en saadan Lyst til at faa Loven gennemført, at man vil være villig til at forhandle. I saa Fald skal jeg for mit Vedkommende love, at jeg skal gøre, hvad jeg kan for at faa tilvejebragt en Enighed, men for Øjeblikket mener jeg at gøre bedst i ikke at udtale, mig nærmere.

Af de andre Forslag kan jeg ganske tiltræde Forslaget under Nr. 11. — Forslaget under Nr. 12 har jeg mere Betænkelighed ved, thi jeg synes jo rigtignok, at det var bedst, at den 1ste April 1901 kom til at hedde den 1ste Januar 1901. Naar Loven ellers træder i Kraft den 1ste Januar 1901, synes jeg, at det var rimeligt, at den ogsaa paa dette Punkt traadte i Kraft den 1ste Januar 1901. — Hvad Forslaget under Nr. 13 angaar, kan jeg fuldstændig tiltræde det.

Jeg vil saa sluttelig kun udtale dette, at om jeg end har været nødt til at udtale min Betænkelighed over for Lovforslaget, saaledes som det vil komme til at foreligge, naar de i Udvalgsbetænkningen foreslaaede Ændringer blive vedtagne, saa er Meningen ikke den, at jeg dermed skulde have opgivet Haabet om at faa Loven ført igennem. Jeg vil derfor tillade mig at slutte med at udtale det Ønske og det Haab, at det maa lykkes os ved gensidig Imødekommen og ved at arbejde med hinanden i en velvillig Aand at faa Loven gennemført.

Ordføreren (J. C. Christensen): Den højtærede Minister udtalte, at han fandt det beklageligt, at Udvalget i sin Betænkning havde nærmere beskrevet den Kaldelsesmaade, som er foreslaaet i Lovforslaget. Jeg kan ikke forstaa Grunden til denne Beklagelse, thi det, som staar i Betænkningen, er jo kun Kaldelsesmaaden, som den findes i Lovforslaget Ord til andet

det samme, kun at Ordet „ingen“ er erstattet med Ordet „ikke nogen“, og jeg kan ikke forstaa, at Ordet „ingen“ kan have anden Betydning i det danske Sprog end „ikke nogen“. Jeg forstaar derfor ikke denne Beklagelse. Sagen er, at den Ordning af Kaldelsesmaaden, som vi her staa over for, jo er en Ordning, som vil afskaffe de Klager, som man tidligere har fremført, bl. a. om, at Indstillingerne havde Personer, der vare alt for unge, at man til større Embeder indstillede 2—3 helt unge Mennesker eller i alt Fald 2 unge ved Siden af en, som man ønskede, og dernæst at man kunde indstille to, som i Virkeligheden ikke havde Kvalifikationer til at have et saadant Embede. Dette afskaffes jo ved dette Lovforslag. Med Hensyn til Alderen findes der jo Bestemmelser i saa Henseende i § 17, hvorefter ingen kan faa Enelærerembeder, før han er 25 Aar, altsaa myndig, og har holdt Skole i 4 Aar, og med Hensyn til Kvalifikationerne har man ogsaa Bestemmelser i § 17 om, at han skal have Skolekommissionens Vidnesbyrd for, at han har virket tilfredsstillende i Skolens Tjeneste. Naar man har disse to Betingelser, at ingen kan blive ansat, medmindre han har disse Kvalifikationer og den Alder, som kræves, synes mig, man har fuldt ud nok for at faa Vished for, at der foreligger en ordentlig og god Indstilling. Der kan altsaa ikke indstilles nogen, som ikke har den nødvendige Lærerdugtighed, da man skal have de nødvendige Vidnesbyrd i saa Henseende, og heller ikke nogen, som er for ung. Derfor er det ogsaa, man med Tryghed har kunnet gaa til den Kaldelsesmaade, som der her er foreslaaet, saa at en Indstilling, naar der er en af de indstillede, som har de Kvalifikationer, der fordres ogsaa i Retning af udvist Lærerdugtighed og moralsk Vandel, ikke kan kasseres. Det skal den heller ikke kunne. Den højtærede Minister niker, saa ere vi jo enige. Men hvad er der saa i Vejen med det, der staar i Betænkningen? I saa Henseende maa vi have fuldstændig Klarhed. En Kommunalbestyrelse, et Sogneraad kan for Fremtiden ikke komme med en Indstilling, hvorved den tilraner sig Kaldelsesretten. Man kan jo ikke tænke sig, at et Sogneraad vilde jage Landet rundt for at finde to umoralske Personer og faa dem til at søge et saadant Embede for saa at indstille dem sammen med den ene, man vil have. Det er utænkeligt. Ministeren indrømmer det jo, og saa er der jo ikke noget at strides om i den Henseende. — Der har om de stil-